

Arrest

nr. 141 985 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015 in plaats van op 10 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. WAERENBURGH loco advocaat J. BAELDE en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger van Tadzjieks-Pasjtoense origine, afkomstig van het dorp Khair Abad in het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar werd gekidnapt door de Taliban en gedurende een vijftal dagen vastgehouden. In tussentijd werd uw vader aangemaand om wapens en munitie te leveren in ruil voor uw leven. U werd geslagen en gefolterd maar kon uiteindelijk ontsnappen toen u hulp kreeg van de kok. Samen met uw vader diende u klacht in bij de politie en de dag nadien ging u naar het ziekenhuis om uw verwondingen te laten verzorgen. Uit angst voor verdere problemen vertrok u vanuit het ziekenhuis naar België, waar u op 9 oktober 2011 aankwam en de volgende dag asiel aanvraagde. U verklaarde minderjarig te zijn. Na uw asielaanvraag werd uw vader aangevallen door de taliban toen hij terugkwam van zijn werk. Hij reed tegen een boom toen zijn auto werd beschoten. Sindsdien zou uw

familie nog altijd problemen ondervinden met de taliban die uw vader de arrestatie van een van hen verwijten. Uw moeder, leerkracht, kreeg ook bedreigingen en moest haar baan opgeven. Tenslotte haalt u een grondconflict met uw oom, een voormalig commandant, aan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u vier foto's neer genomen tijdens uw ontvoering, één foto van uw vader en vier foto's van de auto van uw vader. U legde ook drie dreigbrieven van de taliban neer en een viertal getuigenverslagen als ondersteuning van uw verklaringen met betrekking tot de problemen met de taliban en het grondconflict met de oom. Vervolgens legt u een document van het ziekenhuis neer dat uw verblijf in deze instelling en opgelopen verwondingen moet bewijzen. Verder werd een lidkaart van een sportclub en twee enveloppes waarin uw documenten verstuurd werden neergelegd. Tenslotte legde u een kopie van de taskara die u verloren bent en een nieuwe taskara die u verkreeg via uw vader neer.

B. Motivering

Voorafgaandelijk moet worden gesteld dat u overeenkomstig de beslissing die u door de dienst Voogdij werd betekend op datum van 21 oktober 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2° ; 6 § 2, 1° ; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 «Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen» van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u op het ogenblik van het onderzoek reeds meer dan 18 jaar was, niet kan worden beschouwd als minderjarige. De taskara die u in het kader van uw asielverzoek aanbracht en waarin wordt gesteld dat u minderjarig bent, is niet van aard deze conclusie te wijzigen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt immers dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Bovendien blijken uw verklaringen met betrekking tot de taskara niet overeen te komen met de inhoud ervan. U stelt namelijk dat u altijd in Khair Abad gewoond hebt. Uit uw eerste taskara, die u voorlegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), blijkt echter dat u geboren zou zijn in Behsud Kas, district Behsud in Nangarhar. De tweede recentere taskara die u voorlegde stelt echter dat u in Abadian, in Behsud, Nangarhar bent geboren. Verder stelt u dat uw recentste taskara opgesteld werd een maand of anderhalve maand na uw aankomst (gehoorverslag CGVS, p. 7). Uit het document zelf blijkt echter dat het werd opgesteld voor uw aankomst in België (op 10 oktober 2011) namelijk op 25 juni 2011 en bijgevolg ook voor u uw oorspronkelijke taskara in België zou zijn verloren. Dit terwijl dit verlies volgens uw verklaringen de aanleiding was om uw vader te vragen een nieuwe taskara aan te vragen in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p.7). De door u voorgelegde taskara's zijn dan ook niet van aard om de conclusie van de medische tests te weerleggen.

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Uw beweringen met betrekking tot uw vluchtmotieven moeten na het gehoor voor de Commissaris-generaal immers als ongeloofwaardig worden beoordeeld.

Zo is het in verband met uw verklaringen over uw ontvoering vreemd dat de ontvoerders ondanks het feit dat ze u persoonlijk viseerden bij de ontvoering –ze beoogden immers uw vader af te persen omdat ze veronderstelden dat hij rijk was en/of u verweten banden te hebben met mensen op de luchthaven en/of omwille van de problemen met uw oom (gehoorverslag CGVS, p.18 en 19)- niet op de hoogte bleken van de naam, het adres en het telefoonnummer van uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 12). Het is vreemd dat ze u ontvoeren om uw vader af te persen maar niet op de hoogte zijn van zijn naam en zijn contactgegevens. Geconfronteerd met deze vaststelling stelt u enkel een telefoonnummer te hebben gegeven (gehoorverslag CGVS, p.19). Dit verklaart in geen enkel geval de vaststelling dat de ontvoerders vreemd genoeg niet op de hoogte zouden zijn geweest van de naam van uw vader. In dit licht is het overigens ook uitermate verbazend dat zij u met fysiek geweld zouden dwingen om hen het telefoonnummer van uw vader te geven om hem vervolgens per brief te contacteren (gehoorverslag CGVS, p.18).

Verder blijken uw aanvankelijke verklaringen over de motieven van de Taliban weinig coherent. Zo stelde u eerst dat er sprake was van drie mogelijke motieven achter de ontvoering namelijk: ze wilden geld pakken; ze dachten dat uw vader samenwerkte met buitenlanders op de luchthaven; of de problemen die uw vader kende met uw oom (gehoorverslag CGVS, p.18). Geconfronteerd met de vaststelling dat er in de dreigbrieven enkel sprake was van een eis om wapens te leveren aan de Taliban stelde u echter dat er geen geld werd gevraagd maar dat er wapens werden geëist, wat hetzelfde zou zijn (gehoorverslag CGVS, p.18). Vervolgens ontkende u, ondanks uw eerdere bewering,

uitdrukkelijk dat de ontvoering iets te maken had met uw oom (gehoorverslag CGVS, p.19). Toen u met uw eerdere stelling werd geconfronteerd, stelde u dat u eerder wou aangeven dat de Taliban mogelijks dachten dat uw oom als commandant wapens in huis moet hebben gehad en uw vader er van hem zou hebben gekregen (gehoorverslag CGVS, p.19). Deze bewering strookt dan weer niet met uw eerdere verklaring geen idee te hebben waarom de Taliban wapens eisten van uw vader (gehoorverslag CGVS, p.18).

Ook uw verklaringen over uw vrijlating zijn weinig overtuigend. U beweert te zijn vrijgelaten door een oudere talib (kok) omdat u hilde en veel pijn had zodat hij medelijden met u kreeg (gehoorverslag CGVS, p.19). Het is echter onaannemelijk dat een talib die, ook al zou het slechts een kok betreffen, de verantwoordelijkheid krijgt toegewezen om een gevangene te bewaken louter uit medelijden het vertrouwen van zijn groep zou beschamen en bovendien zijn eigen veiligheid op het spel zou zetten door de gevangene te laten ontsnappen.

De verklaringen die u aflegt over de resultaten van uw klacht zijn bovendien niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Zo verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat één van de taliban werd opgepakt als gevolg van uw klacht en dat u daar de gevolgen van vreesde bij terugkeer naar Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 4). Later stelt u echter dat de autoriteiten niets gedaan hebben om jullie te helpen omdat deze 's nachts zelf taliban zouden zijn (gehoorverslag CGVS, p. 20). Uw verklaringen over uw hospitalisatie na uw ontvoering gaan dan weer in tegen de inhoud van de 'Discharge Card' van het Bakhtar Nangarhar Hospital dat u neerlegt. In dit document wordt gesteld dat u op 29 saratan 1390 (20 juli 2011) werd opgenomen en op 30 saratan 1390 (21 juli 2011) uit het ziekenhuis werd ontslagen. U stelde hierover tijdens het gehoor voor de Commissarisgeneraal echter dat u die dag 's morgens in het ziekenhuis werd opgenomen en 's middags al het ziekenhuis verlaten had (gehoorverslag CGVS, p. 19). Als verklaring hiervoor komt u niet verder dan te stellen dat u zich moet hebben vergist. Het ontslagboekje vertoont overigens tekenen van manipulatie die de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijkomend ondermijnt. Zo blijkt uw naam Arman pas op de tweede pagina van het document te zijn aangebracht terwijl uw familienaam (Mansor) op de kaft staat geschreven. Links van uw familienaam werd een stuk uit de kaft gesneden zodat de naam Arman bij een gesloten boek naast uw familie naam zichtbaar is.

Over de beschieting van uw vader legt u vier foto's neer van een beschoten auto. Het is onmogelijk te bepalen of deze foto's daadwerkelijk van de auto van uw vader zijn, maar ze lijken niet te stroken met uw verklaringen. U zegt namelijk dat uw vader beschoten werd en dat hij daardoor tegen een boom reed (gehoorverslag CGVS, p. 4). Vreemd genoeg is er op de foto's geen schade aan de voorkant van de auto te zien. Er zijn enkele kogelgaten te zien maar er is geen enkele schade te zien van een mogelijke botsing met een boom. In de getuigenverslagen van het incident, waarvan u overigens niet precies weet wat ze zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10), staat bovendien dat uw vader niet gewond raakte bij het incident terwijl u beweerde dat hij wel degelijk gewond raakte en (gedurende een week) in het ziekenhuis werd opgenomen in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS, p.4).

Op basis van het voorgaande kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw ontvoering en de problemen van u en uw vader met de Taliban. De getuigenverklaring van de dorpsouderen en de dreigbrieven volstaan niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. De verklaring van de dorpsoudsten heeft immers een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld door uw vader ten uw behoeve in het kader van uw asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. De dreigbrieven van de Taliban betreffen niet-officiële stukken die op eenvoudige wijze te vervalsen zijn. Dat u geen officiële stukken met betrekking tot uw ontvoering kan voorleggen doet immers verbazen. U stelde immers dat u zich samen met uw vader naar de politie begaf om een klacht in te dienen. Hierbij zou u door de politie zijn verhoord. Redelijkerwijze kan er dan ook worden verwacht dat van dit gesprek enige schriftelijke verslag van zou bestaan en dat u over enig document zou beschikken die uw klacht en/of uw ontvoering aantoonde. Met betrekking tot de foto's die u aanbrengt moet gesteld dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De overige door u voorgelegde documenten houden geen verband met uw ontvoering door de Taliban herstellen de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband dan ook niet.

Naast uw ontvoering stelt u dat ook uw moeder problemen kende in Afghanistan. Ze zou er door de Taliban zijn bedreigd omdat ze als leerkracht werkte in Jalalabad. De Taliban bedreigde haar en ze moest haar baan opgeven. Hierover stelt u in eerste instantie dat uw moeder een dreigbrief zou ontvangen hebben (gehoorverslag CGVS, p. 5) maar nadien zegt u dat ze enkel telefonisch werd bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Het document van de directeur dat u neerlegt stelt bovendien dat ze gedurende de maand asad afwezig was. Aangezien het document vijf maand later, in de maand jeddi, werd opgesteld kan hieruit worden afgeleid dat uw moeder haar activiteiten niet definitief stopzette. U stelde voor het Commissariaat-generaal nochtans dat ze sinds een maand na uw vertrek uit

Afghanistan geen les meer gaf (gehoorverslag CGVS, p.5). Uit het document blijkt overigens helemaal niet dat haar afwezigheid het gevolg zou zijn geweest van bedreigingen vanwege de Taliban. Op basis van het voorgaande kan er ook aan uw beweringen inzake de activiteiten van uw moeder en de gevolgen daarvan geen geloof worden gehecht.

Tot slot haalt u ook nog problemen aan met uw oom, een voormalig commandant. Voor uw geboorte overleed uw grootvader en uw oom nam bezit over alle gronden en probeerde uw vader te vermoorden met een granaat. Uw vader verloor een been in deze actie. Sinds dit incident, ongeveer 18 jaar geleden, waren er volgens uw verklaringen geen face-to-face problemen meer tussen uw oom en uw vader (gehoorverslag CGVS, p.18). U werd zelf wel nog door hem lastiggevallen tot u 12 jaar oud was (gehoorverslag CGVS, p.18). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat u en uw vader gedurende verschillende jaren geen problemen meer ondervonden als gevolg van het grondconflict met uw oom moet er worden gesteld dat er op basis hiervan niet meer kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging of tot een actueel risico op ernstige schade.

Concluderend moet er worden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen over de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen. Verder legde u nog een sportkaart en enveloppes voor maar deze zijn niet van deze aard dat ze een geloofwaardig verhaal ondersteunen en veranderen de genomen conclusie niet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke

indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Behsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. De informatie die uw advocaat in zijn schrijven van 25 augustus 2014 aanbracht is niet van aard deze conclusie te wijzigen. De aangebrachte beschrijving van het conflict bespreekt immers de situatie tot maart 2013 terwijl de Commissaris-generaal zich in het kader van deze beslissing baseert op meer recente bronnen met betrekking tot het conflict in Afghanistan.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in Afghanistan kan beschikken over een financieel draagkrachtig netwerk dat in staat moet worden geacht om u te ondersteunen terwijl u zich in Jalalabad, de hoofdstad van de provincie waarvan u afkomstig bent, vestigt. U verklaarde tijdens het gehoor voor het CGVS immers dat uw vader een autohandel heeft in de stad Jalalabad en uw moeder er eveneens werkzaam is (gehoorverslag CGVS, p. 4). Hieruit blijkt niet alleen dat uw gezin over een inkomen beschikt dat hen in staat moet stellen u te ondersteunen en dat uw familie bovendien stevige banden heeft met de stad Jalalabad. Er kan dan ook worden geconcludeerd dat u contacten heeft in de stad Jalalabad dewelke u kunnen ondersteunen om uw leven uit te bouwen.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen meer specifiek in Jalalabad verwees u naar de problemen met uw oom en het feit dat u opgroeide in een dorp en daar een huis en grond heeft (gehoorverslag CGVS, p.20). Aangezien de problemen met uw oom niet als

actueel kunnen worden beschouwd kunnen deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd. Hetzelfde moet worden gesteld met betrekking tot het feit dat u opgroeide in een dorp aangezien uit uw verklaringen blijkt dat uw familie nauwe banden had met de stad Jalalabad aangezien uw ouders er werkten (gehoorverslag CGVS, p.4 en 5) en uw andere familieleden er naar school gingen (gehoorverslag CGVS, p.6).

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan “van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van “artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Zo is het niet geloofwaardig dat de ontvoerders ondanks het feit dat ze verzoeker persoonlijk viseerden bij de ontvoering – ze beoogden immers zijn vader af te persen omdat ze veronderstelden dat hij rijk was en/of dachten dat ze in de luchthaven werkten met buitenlanders en/of omwille van de problemen met verzoekers oom (stuk 6, gehoorverslag, p.18, 19) - niet op de hoogte bleken van de naam, het adres en

het telefoonnummer van verzoekers vader (stuk 6, gehoorverslag, p. 12). Het is niet aannemelijk dat ze verzoeker ontvoeren om zijn vader af te persen, maar niet op de hoogte zijn van diens naam en zijn contactgegevens. Geconfronteerd met deze vaststelling stelt verzoeker enkel een telefoonnummer te hebben gegeven (stuk 6, gehoorverslag, p.19). Dit verklaart in geen enkel geval de vaststelling dat de ontvoerders vreemd genoeg niet op de hoogte zouden zijn geweest van de naam van verzoekers vader.

Verder blijken verzoekers verklaringen over de motieven van de taliban *an sich* en de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn relaas niet coherent. Zo stelde verzoeker eerst dat er sprake was van drie mogelijke motieven achter de ontvoering namelijk: ze wilden geld; ze dachten dat zijn vader samenwerkte met buitenlanders op de luchthaven; of de problemen die zijn vader kende met zijn oom (stuk 6, gehoorverslag, p.18). Geconfronteerd met de vaststelling dat er in de dreigbrieven enkel sprake was van een eis om wapens te leveren aan de taliban stelde verzoeker echter dat er geen geld werd gevraagd, maar dat er wapens werden geëist, wat hetzelfde zou zijn (stuk 6, gehoorverslag, p.18). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangeeft dat indien de taliban verzoeker gekidnapt heeft met het oog op het verkrijgen van grote sommen geld, de kans groot is dat zij deze actie hebben ondernomen om met deze sommen geld wapens en munitie te kunnen bemachtigen, stelt de Raad vast dat dit geen verklaring biedt voor de discrepantie in verzoekers verklaringen en de inhoud van de dreigbrieven. Overigens steunt verzoeker zich louter op een veronderstelling zonder enige objectieve grond. Vervolgens ontkende verzoeker, ondanks zijn eerdere bewering, uitdrukkelijk dat de ontvoering iets te maken had met zijn oom (stuk 6, gehoorverslag, p.18). Toen verzoeker tijdens het gehoor met zijn eerdere stelling werd geconfronteerd, stelde hij dat hij had willen aangeven dat de taliban mogelijks dachten dat zijn oom als commandant wapens in huis moet hebben gehad en zijn vader er van hem zou hebben gekregen (stuk 6, gehoorverslag, p.19). Deze bewering strookt dan weer niet met zijn eerdere verklaring geen idee te hebben waarom de taliban wapens eisten van zijn vader (stuk 6, gehoorverslag, p.18). Het louter herhalen van de mogelijke motieven die aan zijn ontvoering ten grondslag kunnen liggen en de algemene stelling dat de motieven om een persoon te kidnappen vrijwel altijd onduidelijk zijn voor de persoon die wordt gekidnapt, volstaat niet om bovenstaande concrete elementen te weerleggen.

De verklaringen die verzoeker aflegt over de resultaten van zijn klacht zijn ook niet met elkaar in overeenstemming te brengen. Zo verklaarde hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat één van de taliban werd opgepakt als gevolg van zijn klacht en dat hij daar de gevolgen van vreesde bij terugkeer naar Afghanistan (stuk 6, gehoorverslag, p. 4). Later stelt verzoeker echter dat hij naar het politiekantoor is gegaan omdat hij hoopte dat de overheid hen zou helpen en dat de autoriteiten niets gedaan hebben om hen te helpen omdat deze 's nachts zelf taliban zouden zijn (stuk 6, gehoorverslag, p. 20).

De stelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanklacht en het oppakken van één talibanlid geen bescherming werd geboden, doet niets af aan de voormelde tegenstrijdigheid. Verzoeker verklaarde enerzijds dat de autoriteiten niets hebben gedaan en anderzijds dat één van de talibanleden werd opgepakt. Beide verklaringen zijn niet met elkaar in overstemming te brengen.

Verzoekers verklaringen over zijn hospitalisatie na de ontvoering gaan dan weer in tegen de inhoud van de 'Discharge Card' van het Bakhtar Nangarhar Hospital dat hij neerlegt. In dit document wordt gesteld dat verzoeker op 29 saratan 1390 (20 juli 2011) werd opgenomen en op 30 saratan 1390 (21 juli 2011) uit het ziekenhuis werd ontslagen. Verzoeker stelde hierover tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen echter dat hij die dag 's morgens in het ziekenhuis werd opgenomen en 's middags al het ziekenhuis verlaten had (stuk 6, gehoorverslag, p. 19). Als verklaring hiervoor komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij zich moet hebben vergist. Het ontslagboekje vertoont overigens tekenen van manipulatie die de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen bijkomend ondermijnt. Zo blijkt verzoekers naam A. pas op de tweede pagina van het document te zijn aangebracht terwijl zijn familienaam (M.) op de kaft staat geschreven. Links van verzoekers familienaam werd een stuk uit de kaft gesneden zodat de naam A. bij een gesloten boek naast verzoekers familienaam zichtbaar is. Waar verzoeker zijn vergissing omtrent de duurtijd van zijn hospitalisatie niet als een onoverkomelijkheid aanduidt en wijst op de steeds aanwezige vrees voor de taliban en het feit dat hij ruim twee jaar na de feiten door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord en dat hij 5 dagen lang werd gegijzeld en vernederd, merkt de Raad op dat van een asielzoeker kan verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degenen die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden zijn, zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. *In casu* mag dan ook zeker worden

verwacht dat verzoeker zich kan herinneren of hij al dan niet de nacht heeft doorgebracht in het ziekenhuis.

Verzoekers verklaringen met betrekking tot deze ontvoering zijn dan ook geenszins geloofwaardig.

Over de beschieting van zijn vader legt verzoeker vier foto's neer van een beschoten auto. Het is in eerste instantie onmogelijk te bepalen of deze foto's daadwerkelijk van de auto van verzoekers vader zijn. In één van de documenten die verzoeker neerlegt staat bovendien dat zijn vader niet gewond raakte bij het incident terwijl verzoeker beweerde dat hij wel degelijk gewond raakte en (gedurende een week) in het ziekenhuis werd opgenomen (stuk 6, gehoorverslag, p. 4).

De getuigenverklaring van de dorpsouderen en de dreigbrieven volstaan ook niet om de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen te herstellen. De verklaring van de dorpsoudsten heeft immers een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld door verzoekers vader ten verzoekers behoeve in het kader van zijn asielaanvraag waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. De dreigbrieven van de taliban betreffen niet-officiële stukken. Het is overigens niet aannemelijk dat verzoeker geen officieel stuk met betrekking tot zijn ontvoering kan voorleggen, aangezien verzoeker zelf stelde dat hij zich samen met zijn vader naar de politie begaf om een klacht in te dienen. Hierbij zou verzoeker door de politie zijn verhoord (stuk 6, gehoorverslag, p. 10, 11). Redelijkerwijze kan er dan ook worden verwacht dat van dit gesprek een schriftelijke verslag van zou bestaan en dat verzoeker over enig document zou beschikken die zijn klacht en/of ontvoering aantoont. Met betrekking tot de foto's die verzoeker aanbrengt moet gesteld dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De overige door verzoeker voorgelegde documenten houden geen verband met zijn ontvoering door de taliban en herstellen de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen in dit verband dan ook niet.

Naast zijn ontvoering stelt verzoeker dat ook zijn moeder problemen kende in Afghanistan. Ze zou er door de taliban zijn bedreigd omdat ze als leerkracht werkte in Jalalabad. De taliban bedreigde haar en ze moest haar baan opgeven. Dienaangaande stelt verzoeker vooreerst dat zijn moeder een dreigbrief zou ontvangen hebben (stuk 6, gehoorverslag, p. 5) maar nadien stelt hij dat ze enkel telefonisch werd bedreigd (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Uit het document van de directeur dat verzoeker neerlegt blijkt dan weer dat verzoekers moeder een dreigbrief had gekregen. Op basis van het voorgaande kan er ook aan verzoekers beweringen inzake de activiteiten van zijn moeder en de gevolgen daarvan geen geloof worden gehecht.

Wat betreft de door verzoeker aangehaalde problemen met zijn oom stelt de Raad vast dat het incident, waarbij zijn oom verzoekers vader probeerde te vermoorden waarbij deze een been zou hebben verloren van ongeveer 18 jaar geleden dateert en dat er geen face-to-face problemen meer tussen verzoekers oom en zijn vader zijn voorgevallen (stuk 6, gehoorverslag, p.18). Niettegenstaande verzoeker zelf nog door hem werd lastiggevallen tot hij 12 jaar oud was (stuk 6, gehoorverslag, p.18) blijkt geenszins uit verzoekers verklaringen dat zijn vader en hij gedurende de laatste jaren problemen hebben ondervonden als gevolg van het grondconflict met zijn oom waardoor er op basis hiervan niet meer kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een actuele vrees voor vervolging of tot een actueel risico op ernstige schade.

Verder legde verzoeker nog een sportkaart en enveloppes voor maar deze zijn niet van deze aard dat ze een geloofwaardig verhaal ondersteunen.

De persberichten omtrent de situatie in Afghanistan en de handelwijze van de taliban, noch de verwijzing naar het fenomeen van kidnappen van welstellenden zoals vermeld wordt in de informatie aanwezig in het administratief dossier, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (zie ook EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen jongeman die zowel Dari als Pashtou spreekt (stuk 19, verklaring, punt 8). Ook verklaarde verzoeker dat zijn vader in Jalalabad een autohandel heeft in de stad Jalalabad en dat zijn moeder er eveneens werkzaam is (stuk 6, gehoorverslag, p. 5, 4, 12). Verzoeker verklaarde tevens dat zijn vader 13000 of 14000 dollar, heeft betaald voor verzoekers reis en dat zijn vader een chauffeur heeft omwille van zijn handicap (stuk 6, gehoorverslag, p. 11, 12). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat verzoeker in Afghanistan kan beschikken over een financieel draagkrachtig netwerk en dat zijn familie stevige banden heeft met de stad Jalalabad. Hierdoor kan worden aangenomen dat zij hem zullen ondersteunen waardoor hij in staat moet worden geacht om zich in Jalalabad te vestigen. Waar verzoeker verwijst naar zijn problemen en de problemen die zijn beide ouders hebben ondervonden teneinde aan te tonen dat Jalalabad niet kan worden aangemerkt als een redelijk vestigingsalternatief, wordt verwezen naar wat hoger reeds werd gesteld. Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers problemen noch aan deze van zijn ouders.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van BCHV van juni 2014 inzake de humanitaire situatie in Afghanistan en de situatie van terugkeerders toont verzoeker niet aan dat hij gelet op wat voorafgaat in een dergelijke situatie zal terechtkomen. Het argument dat een potentiële verblijfplaats onvoldoende kan worden geïdentificeerd, dat hij geen enkele werkervaring noch diploma heeft en de stad slechts gering kent, kan geen afbreuk doen aan de financiële situatie van zijn ouders en de banden die zij hebben met de stad. De Raad onderstreept dat de door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Waar verzoeker naar een beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst waarbij de subsidiaire bescherming werd toegekend, dient te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld. Deze beslissing en het aangehaalde arrest van de Raad zijn dan ook niet bij machte om afbreuk te doen aan hetgeen specifiek in hoofde van verzoeker werd vastgesteld.

Er zijn *in casu* derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Jalalabad tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict*" van 25 juni 2014 en COI Focus "*Afghanistan*" "*Veiligheidssituatie - Regionale Analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad*" van 25 juni 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat provincies in de oostelijke regio van Afghanistan, zoals Nangarhar, samen met de zuidelijke en zuidoostelijke provincies veruit het hoogste aantal incidenten in Afghanistan kennen. De veiligheidssituatie in de steden, vooral van de provinciehoofdplaatsen, verschilt echter sterk van deze op het platteland. Jalalabad is, net als de andere steden in Afghanistan, stevig in handen van de overheid. De aanslagen, waaronder 'complexe aanslagen', hebben als doelwit zogenaamde 'hoge profielen', zoals overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afghaanse overheid, maar ook de internationale aanwezigheid wordt gevisieerd. Bovendien blijkt dat het geweld in de stad geen significante groepen op

de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral -maar niet alleen- het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Daarnaast kent Jalalabad een toenemend probleem van criminaliteit. Vooral het kidnappen van welstellenden, een fenomeen dat over heel Afghanistan in opmars is, kende een piek in Jalalabad. Ten slotte stelt de Raad vast dat Jalalabad vanuit Kabul bereikbaar is via de weg. Het grootste probleem op de weg is veruit de verkeersveiligheid, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Hoewel er af en toe een aanslag gebeurde op troepen of bevoorradingskonvooien op de hoofdweg die door Qarghayi loopt en Kabul met Jalalabad verbindt, ging dit meestal niet gepaard met slachtoffers.

De Raad stelt vast dat het geweld in Jalalabad niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in Jalalabad geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is.

Verzoeker verwijst naar de voormelde informatie, naar een ANSO rapport van 2013 en naar een Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van 2013 teneinde aan de tonen dat hij niet kan terugkeren naar de woonplaats van zijn familie. Gelet op het hoger aangehaalde vestigingsalternatief in Jalalabad is deze argumentatie niet dienstig.

Waar verzoeker verwijst naar de reisadviezen verstrekt door de Belgische en Nederlandse overheid, dient te worden opgemerkt dat de informatie die hierin is opgenomen slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848), doch vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Overigens doen deze reisadviezen geen afbreuk aan voormelde concrete informatie omtrent Jalalabad.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF